

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/56/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717205530
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2717205530.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Dominiky Horváthovej v spore žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: A. B., nar. X. júna XXXX, trvalo bytom C., o zaplatenie 761,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 16. decembra 2020 č. k. 3Csp/244/2017-42, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) a v časti náhrady trov konania (III. výrok) p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 420,84 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 420,84 eur od 2.10.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 10,60%.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 297 písm. b/ CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 497 Obch. z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy); § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 2 písm. j/, § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy); § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, ods. 9 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov) a poukazom na nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. a rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/221/2019 z 31.3.2020.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 21.12.2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 761,04 eur s príslušenstvom, a to z titulu nesplateného úveru. Majúc za to, že v spore ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné (žalovaný sa k žalobe nevyjadril), predmetom konania je zaplatenie sumy 761,04 eur, ktorá suma neprevyšuje 1.000 eur, podľa § 297 písm. b/ CSP nie je potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie, rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania. Vykonal dokazovanie zmluvou o revolvingovom úvere, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, oznámením o zosplatnení, doručenkou, zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere, písomným vyjadrením žalobkyne, prehľadom splátok a úhrad, kartou klienta, správami o pobyte žalovaného a zistil stav veci: Na základe Zmluvy o revolvingovom úvere z 30.9.2014 poskytla žalobkyňa žalovanému revolvingový úver vo výške

900 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po dobu 36 mesiacov v sume 31,95 eur, t. j. celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 1.150,20 eur. Zmluvné strany si zároveň dohodli RPMN vo výške 27,13%, fixnú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 18,03%. Žalovaný nesplácal poskytnutý úver riadne a včas, a to aj napriek výzve žalobkyne na zaplatenie dlžnej sumy zo 14.6.2015, ktorá predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Z predloženého prehľadu splátok a úhrad mal súd preukázané, že žalovaný do podania žaloby na súd uhradil sumu 389,16 eur. Pohľadávka ku dňu podania žaloby tak predstavuje sumu 841,04 eur a pozostáva z nesplatenej istiny vo výške 653,39 eur a úroku z úveru vo výške 187,65 eur, avšak žalobkyňa si v konaní uplatňuje len sumu 761,04 eur. Žalovaný po podaní žaloby na súd nezaplatil žiadnu sumu.

Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil súd prvej inštancie, že žaloba bola podaná dôvodne len čiastočne. Mal za preukázané, že Zmluva o revolvingovom úvere z 30.9.2014 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení O.z., zároveň zmluvu posúdil podľa príslušných ustanovení ZoSÚ. Ďalej mal za preukázané, že na základe uvedenej zmluvy plnila žalobkyňa a poskytla žalovanému úver vo výške 900 eur, žalovaný si však svoje povinnosti z uzavretej zmluvy neplnil, pričom nezaplatil úver spolu s príslušenstvom riadne a včas, dostal sa do omeškania so splátkami, z ktorého dôvodu po márnej výzve na úhradu vyhlásila žalobkyňa mimoriadnu splatnosť úveru. Súd ho však považuje za neúčinné, nakoľko žalobkyňa nepreukázala splnenie podmienky podľa § 53 ods. 9 O.z.. Zároveň súd konštatoval, že v zmluve sú uvedené rozdielne obsahové náležitosti líšiace sa v údajoch o RPMN úveru (bod 5 predpokladaná výška RPMN 27,33 % a bod 6 RPMN za úver 27,23 %) a teda v prípade náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zmluvy žalovaným, ale o novom návrhu, ktorý mal byť žalovaným písomne prijatý alebo odmietnutý. V konaní však nebola preukázaná existencia dvoch platných, vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov zmluvných strán v časti upravujúcej údaje o RPMN za úver, v dôsledku čoho je zmluva v uvedenej časti v zmysle § 40 ods. 1 O.z. neplatná. Následkom neplatnosti časti zmluvy je potom absencia obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, na základe ktorej skutočnosti je potrebné považovať predmetný úver v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi dlžnú istinu vo výške 420,84 eur (t. j. vo výške rozdielu reálne poskytnutej sumy úveru 810 eur a úhrady zo strany žalovaného vo výške 389,16 eur), pričom vo zvyšnej časti žalobu zamietol z dôvodu, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň súd priznal žalobkyňi nárok na úroky z omeškania v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vo výške 5 % ročne z priznanej istiny úveru odo dňa nasledujúceho po dni konečnej splatnosti úveru dňa 1.10.2017, keďže zosplatenie úveru súd nepovažoval za účinné.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2, a § 262 ods. 2 CSP, dôvodil, že žalobkyňi priznal podľa pomeru jej úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 10,60 %, nakoľko mala vo veci len čiastočný úspech. Žalobkyňa si v konaní uplatňovala sumu 761,04 eur a súdom jej bola priznaná istina vo výške 420,84 eur. V zmysle uvedeného bola žalobkyňa úspešná vo výške 55,30 % a žalovaný vo výške 44,70 %, úspešnejšia bola teda žalobkyňa, a to v rozsahu 10,60 %, ktorý predstavuje rozdiel medzi úspechom žalobkyne a úspechom žalovaného.

Proti tomuto rozsudku, zjavne iba v jeho zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) a v časti o náhrade trov konania (III. výrok), podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v takejto časti a priznaním jej práva na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Alternatívne navrhla, aby bol rozsudok v napadnutej časti zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Dôvodila, že viaceré závery súdu prvej inštancie, z ktorých vychádzal pri vydaní napádaného rozhodnutia, sú nesprávne a prijaté v rozpore s ustanoveniami CSP. Súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že nedošlo k vzniku úverovej zmluvy vzhľadom na rozdielnosť údajov o RPMN. S poukazom na odbornú literatúru a ust. § 493 Obch. z. dôvodila, že podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o úvere, záväzok tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. RPMN nie je stanovená ako podmienka vzniku úverovej zmluvy, čo jednoznačne vyplýva aj zo znenia § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Ak by hodnota RPMN bola podmienkou vzniku zmluvy (teda obligatórnu náležitosťou pre jej vznik), potom by ustanovenie § 11 ods. 1 (osobitne pod písmenom b/) nemalo žiaden právny význam. Tvrdila, že čiastkový záver súdu o nevzniknutí zmluvy z dôvodu, že nedošlo k dohode o RPMN, je v rozpore so zákonom. Nesprávny záver súdu o neuzavretí zmluvy z dôvodu nedosiahnutia dohody súvisí so samotným údajom RPMN. Súd vychádzal z toho, že RPMN sa dojednáva medzi stranami zmluvy. Neuvádza však ani jeden dôvod, pre ktorý sa domnieva, že uvedený údaj je dohodnutelným.

Bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet, žalobkyňa tvrdí, že takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 ZoSÚ vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejmé pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Poukázala na to, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.) vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Aj súdna prax dospela k obdobnému záveru. Ak sa uvedený údaj nedá dohodnúť, nie je možné ho navrhnúť a ani návrh odmietnuť. Citovala § 2 písm. i/ a § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ s tým, že ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v čase určenom v zákone – údaje platné v čase uzavretia zmluvy. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k ZoSÚ) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase, kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa ZoSÚ, teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil ZoSÚ. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhla“ žalobkyňa v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa ZoSÚ. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobkyňa vlastne navrhla údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedeného tvrdila, že otázka „dohody“ o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. ZoSÚ vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje, aby boli v zmluve uvedené. Ako príklad možno poukázať na to, že logicky sa strany nemôžu dohodnúť na tom, kto bude kontrolným orgánom pre zmluvný vzťah, pretože je to otázka daná právnymi predpismi. Na základe uvedeného mala za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 29.06.2016 sp. zn. 5Co/839/2016, z ktorého citovala. RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Podstatné pre konanie považovala ustanovenie článku 2 ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré citovala. Bez potreby hlbšej analýzy možno objektívne vzaté vylúčiť, aby uvedením iného údaja o RPMN v bode 6 úverovej zmluvy žalovaný vzniesol proti návrhu výhrady alebo návrhy smerujúce k rozšíreniu alebo k obmedzeniu dojednaných práv a povinností. Faktom totiž je, že úverová zmluva má formulárovú podobu, ktorú žalovaný sám pripravil a i v časti 5 sám vyplnil (poverenou osobou), pričom žalobkyňa je v hmotnoprávnej pozícii navrhovateľa tohto právneho úkonu len preto, že si žalovaný v rámci rokovaní o uzavretí zmluvy vymienil ešte posúdiť schopnosť žalobkyne splácať úver v žiadanej výške a skrz toho podpísať zmluvu až druhý v poradí. Preto z pohľadu znenia ust. § 44 ods. 2 veta prvá O. z. možno podľa úvahy o povahe a následkoch uvedenia iného údaja o RPMN v návrhu zmluvy a v jeho prijatí sústrediť do otázky, či túto disproporciu možno považovať za zmenu zmluvných podmienok oproti návrhu zmluvy. Nie je tomu tak preto, že údaj o RPMN napriek tomu, že podľa zákona v zmluve o spotrebiteľských úveroch musí byť uvedený, nie je výsledkom dohody strán, ale matematickým vyjadrením parametrov (úverovej odplaty a nákladov), na ktorých sa účastníci spotrebiteľskej zmluvy dohodli. Pokiaľ preto pri tom istom okruhu zmluvných podmienok s rovnakými parametrami akceptácia oproti návrhu obsahuje iný údaj o RPMN, jedná sa nad akúkoľvek pochybnosť o uvedenie hodnoty platnej v čase uzavretia zmluvy, lebo zákonná úprava vyžaduje jeho uvedenie v čase uzavretia. Takáto aktualizácia nepredstavuje výhradu, doplnenie a ani zmenu návrhu zmluvy, a preto ju nemožno považovať za jeho odmietnutie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (II. a III. výrok rozsudku) treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správny.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasíť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy. Žalovaný uzatváral zmluvu ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa vystupovala v postavení dodávateľa, teda osoby, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 2 a 3 O. z.). Na uvedené nemá žiaden vplyv skutočnosť, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku.

Medzi stranami bolo nesporné, že v danej veci ide o zmluvný vzťah, o ktorom niet pochýb, že je spotrebiteľským vzťahom. Tiež je nesporné, že malo dôjsť k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru podľa ZoSÚ.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa ako veriteľ uzatvorila so žalovaným ako dlžníkom zmluvu označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ č. zmluvy 8500082252, ktorú žalovaný podpísal 25.9.2014 a žalobkyňa 30.9.2014. V časti 5. zmluvy „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte)“ sa uvádza, že dlžník žiada spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. o poskytnutie úveru za nasledujúcich podmienok: informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá): 52,36 eur, poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 900 eur, splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka (vrátane úrokov): 31,95 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver+úroky za celú dobu čerpania úveru+poplatok za poskytnutie úveru): 1240,20 eur, predpokladaná RPMN za úver (v %): 27,33, ročná úroková sadzba úveru (v %): 18,03, Priemerná RPMN za úver (v %): 44,06, poskytnutá čiastka revolvingu: 900 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving+úroky za celú dobu čerpania revolvingu+poplatok za poskytnutie revolvingu): 1240,20 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %): 27,33, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 18,03, poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 90 eur, účel čerpania úveru: nákup elektroniky. V časti 6. „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v eur (nevypĺňajte)“ je uvedené: informatívny údaj o mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb): 52,36, poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 900, splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka (vrátane úrokov): 31,95 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver+úroky za celú dobu čerpania úveru+poplatok za poskytnutie úveru): 1240,20, RPMN za úver (v %): 27,23, ročná úroková sadzba úveru (v %): 18,03, Priemerná RPMN za úver (v %): 44,06, poskytnutá čiastka revolvingu: 900, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving+úroky za celú dobu čerpania revolvingu+poplatok za poskytnutie revolvingu): 1240,20 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %): 27,23, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 18,03, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v %) 5,05, poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 90 eur. V prípade uzavretia Dohody o poskytovaní služieb Veriteľ bude informovať aj o celkovej sume zahrňujúcej mesačné splátku a mesačnú platbu podľa Dohody o poskytovaní služieb.

Opierajúc sa o ustanovenia Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh (§ 44 ods. 2 O.z.), vychádzajúc pritom z toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má povinnú zákonom predpísanú písomnú formu (§ 9 ods. 1 ZoSÚ), v danom prípade bolo preukázané a nesporné, že žalovaný na tlačive žalobkyne predložil žalobkyňi žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 25.9.2014, ktorá žiadosť v časti 5. obsahovala RPMN za úver 27,33 % (teda rozdielnu od schváleného úveru). Na túto žiadosť zareagovala žalobkyňa vyplnením dňa 30.9.2014 dovtedy nevyplnenej časti 6. predmetnej žiadosti - zmluvy nazvanej „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v eur (nevypĺňajte)“, v ktorej je uvedená RPMN za úver 27,23 %. Keďže údaje o schválenom revolvingovom úvere, obsahujú rozdielne údaje oproti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru v časti výšky RPMN za úver, nebolo možné toto prijatie návrhu zo strany žalobkyne, obsahujúce zmeny, považovať za účinné a konečné, ale v zmysle § 44 ods. 2 O.z. ho bolo nevyhnutné považovať za odmietnutie návrhu v dotknutej časti a za nový návrh adresovaný žalobkyňou žalovanému. Vzhľadom na to bolo potom pre platné dojednanie obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyhnutné, aby žalovaný tento nový návrh účinne v písomnej forme prijal, k čomu podľa výsledkov vykonaného dokazovania nedošlo. Jeho mlčanie alebo nečinnosť samé o sebe neznamenujú prijatie nového návrhu. Zmluva je totiž viacstranný právny úkon, ktorý vzniká konsenzom ako úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu. Text úverovej zmluvy tak fakticky obsahuje 2 rozdielne údaje o RPMN, pričom ani jeden sa účinne nestal súčasťou zmluvy, z čoho treba vyvodiť, že zmluva o úvere riadne uvedenie RPMN neobsahuje. Na uvedenom závere pritom nič nemení obsah bodu 13. danej zmluvy, podľa ktorého riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere..., ktorý nerieši prijatie návrhu so zmenami. Ani skutočnosť, že podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., dlžník mal súhlasiť s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5. Žiadosti/Zmluvy, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia, než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5. Žiadosti/Zmluvy bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa; nemení nič na uvedenom závere, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, ktorý vyžaduje akceptáciu zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa, k čomu v danom prípade nedošlo. V danej veci pritom nie je rozhodujúce, či údaj o RPMN v spotrebiteľskej zmluve o úvere je alebo nie je predmetom dohody zmluvných strán ako argumentuje odvolateľka, ale že je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle § 40 ods. 3 O.z. písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou..., pričom, ako už bolo uvedené vyššie, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať zo zákona povinne písomnú formu. Keďže potom v danom prípade žalovaný nesporne a preukázateľne podpísal iba žiadosť o poskytnutie úveru dňa 25.9.2014, a k schváleniu úveru došlo až doplnením údajov o schválenom revolvingovom úvere žalobkyňou dňa 30.9.2014 a žalovaný tento v podstate sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísal, predmetná zmluva o úvere, nebola v zmenenej časti platne písomne uzavretá, pričom jej uzavretie konkludentným spôsobom je v danom prípade vylúčené (§ 9 ods. 1 ZoSÚ v spojení s § 40 ods. 1 O.z.). Vychádzajúc z vyššie uvedeného vzhľadom na to, že v písomne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola účinne obsiahnutá náležitosť, a to RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ je v dôsledku toho potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Už len absencia tejto jednej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy spôsobuje, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto sa odvolací súd už nezaoberal aj prípadnou absenciou ďalších náležitostí predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Preto pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobkyňi iba dlžnú istinu 420,84 eur (ako rozdiel reálne poskytnutej sumy úveru 810 eur a úhrad zo strany žalovaného vo výške 389,16 eur) a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej istiny úveru odo dňa nasledujúceho po dni konečnej splatnosti úveru dňa 1.10.2017 (keďže zosplatnenie úveru nepovažoval za účinné), a vo zvyšnej časti žalobu zamietol z dôvodu, že úver je bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd je názoru, že jeho rozhodnutie je vecne správne.

Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolací súd na základe všetkého vyššie uvedeného preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej ako vecne správny potvrdil. Rovnako aj v časti o trovách prvoinštančného konania, voči ktorej časti odvolateľka neuviedla žiadne konkrétne odvolacie námietky, sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie aj v tejto časti rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v tomto odvolacom konaní plne úspešný, podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaný sa do odvolacieho konania nezapojil (nevykonal žiaden procesný úkon) a vznik trov na jeho strane nebol preukázaný, žalovanému náhrada trov tohto odvolacieho konania nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)